

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: **P. V. P.**
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D., sídlem
Karlovská 87/130, Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2018, č.j. MV-2947-4/SO-2018,

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 1. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“)

doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2018, č.j. MV-2947-4/SO-2017 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 22. 11. 2017, č.j. OAM-24715-20/DP-2017 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla pod bodem I. výroku zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání a platnost předmětného povolení nebyla dle § 44a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona prodloužena, neboť žalobce neplní účel povoleného dlouhodobého pobytu na území; pod bodem II. výroku pak byla žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání zamítnuta a platnost předmětného povolení nebyla dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců s odkazem na § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) větu druhou téhož zákona prodloužena, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

II.

Žaloba

2. Žalobce žalobu odůvodnil tím, že z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR byla zamítnuta na základě zhodnocení prvoinstančního orgánu (v textu žaloby dále též „*správní orgán*“) posléze potvrzeného žalovanou, že žalobce neplní účel pobytu, pro který bylo povolení uděleno (podnikání), a byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ovšem prvoinstanční orgán dovodil tento závěr bez respektu k § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), když jeho povinností bylo postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce považuje skutkový stav za nedostatečně prokázaný a procesní postup správního orgánu za nezákonný. Prvoinstanční orgán v podstatě zjistil stav věci pouze z protokolu o výsledku žalobce ze dne 20. 9. 2017, tj. vycházel z jediného důkazu. Žalovaná sice v odůvodnění uvádí, že žalobce byl vyzván prvoinstančním orgánem, aby v souladu s § 103 písm. s) zákona o pobytu cizinců prokázal provozování živnosti nebo jiné podnikatelské činnosti, pokud měl o tomto pochybnosti, příp. k prokázání závažných důvodů, proč nemohl účel pobytu plnit, avšak takovou výzvu žalobce nedostal, pouze předvolání k výsledku před prvoinstančním orgánem.
3. Žalobce dále namítal, že pokud se jedná o hodnocení jeho výpovědi, tak uvedl, že od září 2015 do července 2016 podnikal v oblasti maloprodeje (uvedl, že „*prodával drobné zboží okolo Plzně*“) a dále pak v měsících listopad 2016 a březen 2017, tj. z hlediska doby 2 let povoleného pobytu tuto maloobchodní činnost vykonával minimálně 1 rok. Ovšem správní orgán se nijak dále nedotazoval, zda tuto maloobchodní činnost nevykonával i souběžně se svojí prací pro společnost BONTU Invest s.r.o. (zpracování zakázek) v uvedených obdobích, kdy měl pracovat v areálu spol. GEMTEK (např. o víkendech či svátcích, či zda měl zaměstnance, kteří pro něho pracovali a jezdili prodávat, či toto vykonávala z jeho pověření jiná osoba, příbuzní atd.). Tudíž doba, po kterou zpracovával zakázky pro výše uvedenou společnost, nepřesáhla polovinu doby, na kterou měl uděleno

povolení k pobytu za účelem podnikání. Nedostatečnost zjištěného skutkového stavu spatřuje žalobce též v tom, že správní orgán tento nezjišťoval i nevyhodnotil věc i na základě dalších důkazů, které se nabízely, např. výslechem osoby zástupce spol. BONTU Invest s.r.o. Žalobce uváděl, že se mělo jednat o osobu vietnamské národnosti, ovšem správní orgán již nezjišťoval nic k její identifikaci, aby ji bylo možno vyslechnout. Tato osoba měla údajně žalobci přidělovat zakázky, tyto kontrolovat při převzetí a podle jejich počtu vystavit fakturu. Stejně tak bylo na místě zajistit vyjádření osoby, kterou žalobce označil jménem S., se kterou měl uzavřít smlouvu o dílo.

4. Žalobce dále namítal, že správní orgán zcela odhlíží od skutečnosti, že žalobce v minulosti žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podával opakovaně. Společnost BONTU Invest s.r.o. mu nikdy nezprostředkovala žádné zaměstnání, způsob podnikání i v minulosti byl obdobný. Je tedy s podivem, proč v předchozích řízeních o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR vedených tímž správním orgánem žalobci bylo vždy vyhověno a povolení k pobytu mu bylo prodlouženo, za skutkového stavu, který byl téměř totožný se skutkovým stavem, který prokazoval i při podání poslední žádosti. Jeho legitimním očekáváním (v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu) tedy bylo, že bude vyhověno i podané žádosti, neboť celková situace se nijak nezměnila, a to ani po stránce faktické, ani nedošlo k zásadní změně právních předpisů. V opačném případě by tedy musela být vadná již předchozí rozhodnutí správního orgánu o prodloužení povolení dlouhodobého pobytu žalobce za účelem podnikání. Též zdůrazňuje, že veškerá smluvní dokumentace upravující jeho podnikání potvrzuje smluvní vztahy rovnocenných subjektů založené smlouvami o dílo, příp. nájemními smlouvami. Nikdy nebyl upozorněn, že by se mělo jednat o činnost protiprávní, řádně podával daňová přiznání a odváděl všechny povinné platby, nemá žádné dluhy vůči ČR. I tyto skutečnosti ho podporovaly v jeho legitimním očekávání, že žádosti bude vyhověno.
5. Žalobce dále namítal, že vzhledem k závažnosti účinků rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a z hlediska vstřícnosti a dobré správy nic nebránilo správnímu orgánu v případě, že došel k závěru o existenci překážky pro vyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, mohl tedy žadatele upozornit, že spatřuje závalu pro případné rozhodování o dalším prodloužení pobytu, a eventuálně řízení přerušit až do napravení závadného stavu, takto vyhodnoceného správním orgánem. Žalobce si nemohl být vědom a ani není schopen posoudit, že by jeho výdělečná činnost mohla být hodnocena způsobem, jak ji hodnotí správní orgán v napadeném rozhodnutí (byť s tímto způsobem nesouhlasí) a s takovými pro něho nepříznivými důsledky. Je nutno zdůraznit, že obecně odpovědnost za umožnění výkonu závislé práce je hlavně na podnikajícím zaměstnavateli. Odlišení, kdy se jedná o podnikání či již o závislou práci, je často složitou právní otázkou, kterou je možno řešit až na základě často náročného dokazování, pečlivého a úplného vyhodnocení zjištěného skutkového stavu, rozhodně pro žalobce bez právnického vzdělání a jako cizince s jazykovou bariérou je takové posouzení a rozlišení podnikání od závislé práce vysoce nad jeho schopnostmi a možnostmi.
6. Žalobce konstatoval, že měl v nájmu provozovnu na adrese Chebská 555/7, tj. v areálu spol. GEMTEK, má ji uvedenu i v Živnostenském rejstříku, stejně tak měl v nájmu i některé pracovní pomůcky. Pokud jde o samostatnost vykonávané činnosti, odůvodnění rozhodnutí v tomto ohledu není přesvědčivé a přezkoumatelné. Neměl žádnou pevnou

„pracovní dobu“, ale mohl přicházet a odcházet na pronajaté pracoviště podle svého uvážení, zejména v závislosti na množství objednaných zakázek, ve výsledku k tomu uvedl, že pracoval do 17 -18 hod. Skutečnost, že byly evidovány jeho příchody a odchody z pracoviště elektronicky prostřednictvím otisku prstu neznamená, a ani toto nebylo prokázáno, že se jedná o evidenci docházky, příp. její monitoring, jak uvádí správní orgán (nijak toto tvrzení dále neprokazoval), ale spíše o bezpečnostní opatření, aby do výrobního areálu nemohly vstoupit nepovolané osoby. Jak uvádí správní orgán, samostatnost znamená, že podnikatel sám rozhoduje, „*po jakou dobu a v jaké době bude činnost realizována, na jakém místě a ve vztahu k jaké cílové skupině zákazníků*“. Žalobce si mohl organizovat výkon podnikatelské činnosti podle svého uvážení, nebyl vázán žádným časovým rozvrhem své práce či množstevními limity výrobků. Pokud by neodevzdal zhotovenou zakázku včas a řádně, nedostal by odměnu. Na věci nic nemění ani fakt, že pracoval na jím pronajatém místě a za pomoci pronajatého stroje v uzavřeném výrobním areálu. Jeho práci kontroloval odběratel, resp. jeho zástupce. Pokud chtěl na nějaký čas vysadit práci nebo odjet, musel to přirozeně z hlediska korektnosti oznámit svému odběrateli, že nebude přijímat objednávky na zakázky po určitý čas, aby tento si mohl zajistit zhotovení zakázky jiným zpracovatelem.

7. Žalobce uvedl, že správní orgán též zpochybňuje, že by žalobce činnost vykonával na vlastní odpovědnost, opět ovšem bez přesvědčivého zdůvodnění. Odkazuje na to, že ve svém výsledku uvedl, že vykonává zakázku, kterou mu zadává zástupce spol. BONTU Invest s.r.o., osoba pověřená odběratelem, a jemu ji též po zhotovení předával proti potvrzení o převzetí. Žalobce byl odpovědný za včasné a řádné zpracování přijaté specifické zakázky – výkon dílčí operace, kterou na základě uzavřené smlouvy o dílo zpracoval a poté předal, odměnu za dílo stanovil podle počtu splněných zakázek, odměna je stanovena jednoznačně – za zpracování zakázky; negativně, nebyl odměňován např. hodinovou mzdou atd. Na věci nic nemění ani to, že zpracovával zakázky pro jednoho stálého odběratele, toto nevylučuje platně uzavřenou smlouvu o dílo a její postupné či průběžné plnění.
8. Žalobce dále konstatoval, že se správní orgán nevyrovnal s pojmovým znakem nadřízenosti – podřízenosti charakterizujícím závislou práci, pouze deklaroval, že ho v charakteru činnosti žalobce spatřuje. Správní orgán je sice oprávněn učinit si úsudek o charakteru vykonávané činnosti žalobce (tj. konkrétně, zdali se jedná o podnikání či nikoliv), avšak není oprávněn vyslovit závěr, že se jedná o výkon nelegální práce, protože tímto konstatováním sám jednání kvalifikuje jako jednání zakládající skutkovou podstatu přestupku na úseku zaměstnanosti a zároveň kdo za jeho spáchání odpovídá a zjevně tím překračuje oprávnění svěřená mu v § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Navíc je v odůvodnění rozhodnutí několikrát zdůrazněno, že se mělo jednat o nelegální práci, aby vzápětí žalovaná uvedla, že „*správní orgány ani nehodnotily, zda se jednalo o nelegální práci*“ (s. 9, odst. 2. shora uprostřed, věta v závorce). Rozporné a též nelogické je též tvrzení žalované v odůvodnění (s. 10, odst. 2. shora), že po provedené kontrole Oblastním inspektorátem práce nebyl u žalobce shledán výkon závislé práce a nebylo zahájeno řízení pro podezření ze spáchání přestupku spočívajícího ve výkonu nelegální práce, že to tedy neznamená, že ve skutečnosti ke spáchání přestupku nemohlo dojít – tím tedy správní orgán popírá výsledky kontroly správního orgánu, v jehož kompetenci podle zákona je mj. posouzení, zda se jedná o nelegální práci, a disponuje k tomu potřebnými předpoklady.

9. Žalobce konečně namítal, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí je nedostatečné ve smyslu dopadů do soukromého a rodinného života. Prvoinstanční orgán se dopady do soukromých a rodinných poměrů žalobce zabýval pouze stručně, povrchně a v nedostatečném rozsahu. Vycházel pouze z podkladů obsažených ve spisu a ze šetření v informačním systému cizinců, aniž by zjišťoval aktuální stav. Žalovaná v podstatě přejala toto nedostatečné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Každé kritérium pro posuzování přiměřenosti v citovaném ustanovení (§ 174a zákona o pobytu cizinců) by mělo být pečlivě posouzeno a vyhodnoceno, opět i z pohledu § 3 správního řádu, který stanovuje povinnost správního orgánu zjistit skutkový stav v potřebném rozsahu. Je nepřipustné, pokud správní orgán provede určité subjektivní, povrchní a nedůsledné hodnocení jen v omezené míře tak, jak to správní orgány v tomto případě bezpochyby učinily. V tomto bodě jsou napadená rozhodnutí též nepřezkoumatelná.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

10. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že setrvává na svém vyjádření k podané žalobě ze dne 7. 1. 2019, které doplňuje v souvislosti s pozměněnými žalobními body o následující skutečnosti.
11. K žalobní námitce, že správní orgány pochybily, když neprovedly výslech se zástupcem společnosti BONTU Invest s.r.o. a blíže ani nezjišťovaly jeho identifikaci, když si vystačili s tvrzením, že se jednalo o osobu vietnamské národnosti, která měla žalobci přidělovat práci a kontrolovat ji, žalovaná uvedla, že opakovaně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2017, č.j. 30 A 120/2016-41, v němž soud uvedl, že účastník řízení má povinnost navrhnout doplnění dokazování v případě, že má za to, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s otázkou skutkového stavu věci.
12. Žalovaná dále uvedla, že se nemůže ztotožnit ani s námitkou, že došlo k tendenčnímu vyhodnocení výsledku žalobce, neboť tento dle svého vyjádření vykonává podnikatelskou činnost samostatně a na vlastní odpovědnost. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č.j. 6 Azs 302/2017-27, v němž soud uvedl, že *„řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je řízením na žádost, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Sama stěžovatelka při výslechu popsala svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro který jí byl pobyt povolen. Správním orgánům nelze klást k tíži, že ve svých skutkových zjištěních vycházely právě z toho, co během řízení sama stěžovatelka tvrdila.“* K tvrzení žalobce, že tento si mohl organizovat výkon podnikatelské činnosti podle svého uvážení, nebyl vázán časovým rozvrhem práce či množstvím výrobků, žalovaná uvedla, že žalobce během výslechu uvedl: *„Po příchodu do práce mi zástupce BONTU – Vietnamec jak ve firmě Hisence, tak i v Gemteku vždy určí, jakou zakázku budu dělat, a kde budu mít podle zakázky místo u pásu a já u pásu dělám zakázku (...) Vietnamec z BONTU kontroluje na konci linky vyrobené součástky a počítá počet vyrobených kusů, já sám si počet zhotovených součástek nevedu (...) V Hisence i Gemteku pracuji od pondělí do pátku, občas podle zakázky i v sobotu, pracovní doba je od 6 hodin a končím, až udělám zakázku u pásu kolem 17-18 hodiny (...) pokud potřebuji volno, musím to předem oznámit (...) bez tohoto oznámení to nejde.“* Žalovaná má za to, že v daném případě nelze hovořit o tom,

že žalobce sám rozhoduje o náplni jeho každodenní činnosti ani o možnosti si organizovat výkon své podnikatelské činnosti.

13. Ohledně námitky nedostatečného zjištění stavu věci v souvislosti s posouzením dopadu rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života žalovaná uvedla, že v posuzovaném případě se jedná o řízení zahajované na návrh, resp. žádost. Takovéto řízení je ovládáno zásadou dispoziční, jejíž podstatou je svěřením iniciativy účastníkům řízení, kteří mají povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto podložit relevantními důkazy, pokud chtějí být v řízení úspěšní. Na účastnících řízení proto je, aby správním orgánům poskytli veškeré informace, které považují za důležité. Obdobný názor je uveden i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č.j. 9 Azs 12/2015-38. V souvislosti s výše uvedeným žalovaná konstatovala, že poslední novelou zákona o pobytu cizinců byla právě uvedená povinnost účastníků řízení výslovně zakotvena, a to ve větě druhé § 174a odst. 1 uvedeného zákona, která zní: *„Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“* S ohledem na výše uvedené tak nemůže obstát žalobní námitka, že při posuzování přiměřenosti rozhodnutí byly zohledněny pouze skutečnosti známé správním orgánům z podkladů obsažených ve spisovém materiálu a dále v informačním systému cizinců (podle § 158 zákona o pobytu cizinců).
14. Závěrem žalovaná konstatovala, že se, jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, plně ztotožňuje s právním názorem prvoinstančního orgánu, který zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žalovaná je toho názoru, že v průběhu řízení byl v souladu s § 3 správního řádu dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a rovněž, že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu pro vydání výše uvedeného rozhodnutí. S ohledem na uvedené navrhuje zamítnutí žaloby.

IV.

Posouzení věci soudem

15. Vzhledem k tomu, že žalovaná souhlasila s projednáním věci bez jednání a žalobce ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu nevyjádřil nesouhlas s projednáním věci bez jednání, ač byl poučen o tom, že v takovém případě se bude mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), o věci samé bez jednání.
16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
17. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza. Podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní na území účel, pro který bylo vízum uděleno. Podle § 37 odst. 2

písm. b) téhož zákona ve znění rozhodném pro řízení o žádosti stěžovatele ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

18. Předmětem žádosti žalobce bylo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Bylo tedy třeba posoudit, zda v případě žalobce není dána zákonná překážka, která by ve smyslu § 37 zákona o pobytu cizinců vylučovala možnost vyhovění jeho žádosti. Pokud jednou z překážek může být i neplnění účelu již povoleného pobytu, mohou správní orgány posuzovat i to, zda žadatel skutečně naplňuje účel stávajícího pobytového oprávnění.
19. Žalobce byl v době podání žádosti držitelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu podnikatelské činnosti jako osoba samostatně výdělečně činná; ke stejnému účelu hodlal svůj dlouhodobý pobyt prodloužit. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2019, č. j. 6 Azs 373/2018 – 30, týkajícím se obdobné věci, ministerstvo bylo v řízení oprávněno posuzovat, zda žalobce fakticky naplňuje účel dosavadního pobytového oprávnění, zda jej neobchází a nezneužívá pro jiný než deklarovaný účel a zda výdělečná činnost žalobce v posuzovaném případě skutečně nese znaky podnikání. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že výdělečná činnost žalobce nenaplňuje znaky podnikání, nastává pro něj bez dalšího překážka, která brání tomu, aby ministerstvo vyhovělo žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a vede k zamítnutí žádosti.
20. První okruh žalobcových námitek se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Správní orgány podle žalobce při rozhodování vycházely pouze z protokolu o výsledku žalobce. Ministerstvo jej navíc mělo vyzvat k prokázání provozování živnosti nebo výkonu jiné podnikatelské činnosti. Ze správního spisu ministerstva ovšem vyplývá, že ministerstvo žalobce před provedením výsledku vyzvalo k předložení dokladů prokazujících provozování živnosti nebo výkon jiné podnikatelské činnosti na území České republiky za rok 2016 a 2017, k čemuž mu stanovilo lhůtu patnácti dnů od doručení výzvy ze dne 1. 9. 2017, č. j. OAM-24715-8/DP-2017. Zásilku s výzvou žalobce převzal dne 5. 9. 2017. Žalobce předložil listiny dokumentující vztahy se společností BONTU Invest s.r.o., tj. smlouvy a faktury, a další účetní a daňové doklady.
21. Žalobci lze přisvědčit v tom, že správní orgány svá rozhodnutí založily především na informacích, které sám uvedl při výsledku; tato skutečnost však nepůsobí nezákonnost rozhodnutí. Výslech účastníka řízení představuje v souladu s § 169j zákona o pobytu cizinců přípustný důkaz (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017, č. j. 6 Azs 302/2017 – 27, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 Azs 78/2018 – 46, a ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 – 25). Dospěje-li správní orgán k závěru, že informace, které se dozvěděl při výsledku účastníka řízení, dostačují pro zamítnutí žádosti, nejedná se bez dalšího o vadný postup. Výslech účastníka řízení tudíž může být, v závislosti na dalších okolnostech případu, dostačujícím podkladem pro rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 2. 4. 2020, č. j. 1 Azs 72/2020 – 38).

22. Řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je současně řízením o žádosti, v němž je účastník řízení povinen tvrdit správnímu orgánu všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce při výsledku popsal svou dosavadní činnost způsobem, který vylučuje naplnění účelu, pro nějž mu byl pobyt povolen. Správním orgánům proto nelze klást k tíži, že při rozhodování vycházely právě z tvrzení žalobce, která uvedl při výsledku (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 302/2017 – 27). Ministerstvo při hodnocení charakteru žalobcovy výdělečné činnosti vycházelo rovněž z údajů z živnostenského rejstříku a předložených daňových přiznání a faktur. S ohledem na skutečnost, že všechny faktury v průběhu jednoho roku žalobce vystavil vždy stejné společnosti, pojal ministerstvo důvodnou pochybnost o plnění účelu dlouhodobého pobytu a přikročilo k výsledku stěžovatele. Na základě posouzení předložených dokladů (žalobce nevystavoval za odvedenou práci účetní doklady, jelikož tyto doklady formálně vystavila společnost, pro kterou žalobce práci vykonával) a výpovědi žalobce ministerstvo učinilo závěr o tom, že vykonávaná činnost nenaplňuje veškeré znaky podnikání a naopak se svým obsahem shoduje se základními znaky závislé práce. Pokud se žalobce domníval, že výsledek byl veden účelovým a předpojatým způsobem, mohl uplatnit námitky proti obsahu protokolu o výsledku nebo vznést návrh na jeho doplnění. Stěžovatel byl za účasti tlumočníka před provedením výsledku řádně poučen o svých právech a po provedení výsledku seznámen s obsahem protokolu; svůj souhlas s jeho obsahem stvrdil podpisem.
23. Soud nepřisvědčil ani námitkám týkajícím se povahy výdělečné aktivity žalobce jako podnikatelské činnosti. Z popisu činnosti žalobce je zřejmé, že se fakticky nejednalo o činnost nesoucí všechny podstatné rysy podnikání, ačkoliv ji formálně jako podnikání vykazoval (viz zmíněná daňová přiznání nebo faktury). Žalobcem vykonávaná činnost měla mnohem blíže k výkonu závislé práce. Pro posouzení věci však není rozhodné, jak žalobce svou výdělečnou aktivitu označoval nebo formálně vykazoval, ale co bylo její podstatou. Z hlediska posouzení splnění podmínek podle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, aby podnikání bylo realizováno i fakticky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 – 71). Správní orgány proto dospěly ke správnému závěru, že činnost vykonávaná žalobcem nevykazuje znaky podnikání ve smyslu § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, neboť ji stěžovatel neprováděl nezávisle, pod vlastním jménem, na vlastní účet a odpovědnost. Žalobce naopak docházel na jedno pracoviště, dodržoval pevně stanovenou pracovní dobu a řídil se pokyny vedoucího, kterého na pracoviště vysílala společnost BONTU, od níž následně obdržel odměnu podle počtu vyrobených kusů. Žalobce tuto činnost sice vykonával osobně a za účelem dosažení zisku, avšak nikoliv samostatně a na vlastní odpovědnost. Aby bylo možné činnost označit jako podnikání, musí naplňovat zákonem stanovené pojmové znaky kumulativně. Správní orgány proto v souladu se zákonem dospěly k závěru, že žalobce ve skutečnosti vykonával závislou práci, nehledě na formální označení výdělečné aktivity.
24. Dlužno doplnit, že prvoinstanční orgán v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí podrobně konstatoval obsah protokolu o výpovědi žalobce a tento zcela v souladu s tím, co žalobce sám vypověděl, hodnotil. A to ve vztahu ke všem znakům podnikání, resp. závislé práce. Soud se s jeho hodnocením, stejně tak jako s hodnocením žalované

ztotožňuje a v podrobnostech na něj odkazuje.

25. Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
26. Soud má za to, že správní orgány postupovaly zcela v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Výpověď žalobce skýtá dostatečnou oporu jejich závěrům. Pokud měl žalobce za této situace za to, že zjištěný skutkový stav neodpovídá skutečnosti, bylo na něm, aby předestřel věrohodnou skutkovou verzi reality, ze které by vyplýval jiný skutkový děj, a současně, aby k jejímu prokázání navrhl důkazy. V této své povinnosti nemohl být zastoupen aktivitou správních orgánů. Žalobci se nic takového nepodařilo. Jeho námitky jsou tak prostou polemikou se správností závěrů zaujatých správními orgány.
27. Důvodnou není ani námitka, podle níž správní orgány jednaly mimo svou kompetenci, neboť k posouzení povahy činnosti jakožto nelegální práce jsou příslušné správní orgány jiné, kontrolní na úseku zaměstnanosti. Při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující v řízení o povolení k pobytu oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince. Může si proto o této otázce učinit vlastní úsudek, aniž by byl povinen se obracet na příslušný správní orgán rozhodující ve věcech zaměstnanosti s podnětem k zahájení řízení o předběžné otázce (viz již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 373/2018 – 30). Skutečnost, že žalobce nebyl příslušným správním orgánem postižen za přestupek, nevylučuje možnost vlastního posouzení skutkového stavu, jak k němu došlo v nyní souzené věci.
28. Nedůvodnou je i námitka žalobce o porušení legitimního očekávání. Ač žalobce podával opakovaně žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nikdy se mu ze strany správních orgánů nedostalo ujištění o to, že činnost, kterou vykonává, je podnikáním a nikoli závislou činností. Pokud k tomuto ujištění nedošlo, prostý fakt, že k prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v minulosti došlo, nebyl objektivně způsobilý vyvolat v žalobci dojem, že jím vykonávaná činnost je podnikáním a nikoli závislou činností. Současně je nutné upozornit na to, že i pro cizince platí zásada, že neznalost zákona neomlouvá, tudíž se nelze ve svůj prospěch oprávněně dovolávat eventuálního nesprávného posouzení povahy své činnosti ze strany žalobce. Správní orgány nebyly povinny žalobce na nesprávnost jeho právního názoru upozorňovat, neboť o jeho nesprávném názoru nemohly vědět.
29. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
30. Předně je nezbytné uvést, že je úkolem cizince, aby v řízení tvrdil skutečnosti o svých osobních či rodinných vazbách, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve

správním spisu (srov. již citované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 84/2016 – 39 nebo č. j. 6 Azs 302/2017 – 27). Jestliže stěžovatel ministerstvu neposkytl veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, nelze tuto skutečnost klást k tíži správním orgánům.

31. Vzhledem k tomu, že se žalobce takto nepostupoval, dokonce ani v žalobě neoznačil žádnou konkrétní okolnost, ke které měly správní orgány přihlížet, je nezbytné shledat závěry správních orgánů správnými a zákonnými. Za situace, kdy žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky, nedošlo k přetrhání jeho vazeb na zemi původu, nevytvořil si na území České republiky ani jiné zásadní vazby, nelze dospět k závěru o nepřiměřenosti správních rozhodnutí. Situace žalobce se nijak nevymyká obdobným situacím jiných cizinců.

V.

Rozhodnutí soudu

32. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

33. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

34. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu